

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch - 05/3/2015

Chương 2

Cùng năm Otori Shigeru giải cứu một cậu bé ở làng Mino và sau đó cậu bé trở thành Otori Takeo thì có nhiều biến cố xảy ra trong một lâu đài thật xa về phía nam. Lâu đài này được Iida trao cho Noguchi Masayoshi vì công trạng ông ta trong trận chiến ở Yaegahara. Iida sau khi đánh bại kẻ thù truyền thống là Otori và buộc họ phải đầu hàng theo những điều kiện có lợi cho ông ta, Iida giờ đây quan tâm đến một bộ tộc lớn thứ ba của Tam Quốc là Seishuu, có lãnh thổ bao gồm hầu hết phía nam và phía tây. Bộ tộc Seishuu muốn tìm hòa bình qua liên minh hơn là chiến tranh, và những liên minh này được bảo đảm bằng con tin, gồm cả những tộc lớn như Maruyama hay các tộc nhỏ hơn như Shirakawa, có quan hệ thân thuộc với Seishuu.

Người con gái lớn của ngài Shirakawa là Kaede đến lâu đài Noguchi với thân phận một con tin ngay khi cô ta mới thay thắt lưng của một đứa bé để mang thắt lưng của một cô gái nhỏ, và cô đã sống ở đó nửa đời – đủ lâu để nghĩ ra ngàn lý do mà ghê tởm nó. Ban đêm, khi cô mệt nhọc quá không ngủ được nhưng lại không dám trở mình vì sợ mảy cô gái lớn tuổi hơn với tay qua tát mình, cô ta làm một bảng liệt kê trong đầu những điều mà cô thù ghét. Từ nhỏ cô đã biết rằng nên giữ kín những ý nghĩ của mình. Ít ra thì không ai có thể thọc tay vào đầu cô để tát, mặc dù cô biết có người rất muốn làm được chuyện đó. Thế nên người ta tát cô thường xuyên trên mặt và thân hình.

Với đầu óc đơn giản của một đứa trẻ, Kaede vẫn khư khư giữ mãi ký ức mờ nhạt về gia đình mà cô phải chia tay khi mới bảy tuổi. Từ ngày cha cô đưa đến lâu đài này cô vẫn chưa được gặp lại mẹ cô và các em gái.

Từ dạo đó cha cô đã trở lại ba lần chỉ để thấy con gái vẫn ở chung với đám tôi tớ, thay vì ở với bầy trẻ của Noguchi thì thích hợp hơn với thân phận con gái của một tướng quân như Kaede. Ông ta bị sỉ nhục thật tệ hại: Ông không thể phản đối, mặc dù Kaede, với sự quan sát hiếm có ở tuổi của cô, thấy được sự choáng sốc và cuồng nộ trong mắt cha cô. Hai lần thăm viếng đầu tiên hai cha con được phép gặp riêng với nhau trong chốc lát. Cô vẫn còn nhớ rõ cha cô nắm hai vai cô và nói với giọng mãnh liệt, "Phải chi con là con trai!" Lần thứ ba cha cô chỉ được nhìn thấy cô mà không được nói chuyện. Sau đó không thấy ông ta trở lại, và cô không còn nghe tin tức gì về gia

đình.

Kaede hiểu rõ vì sao cha cô không trở lại. Vào lúc cô được mười hai tuổi cũng là lúc cô hiểu được vị trí của mình, qua sự quan sát và lắng nghe cũng như bằng cách giả vờ ngây thơ gợi chuyện với một vài người có cảm tình với cô: Cô là một con tin, là một con chốt trên trường đấu tranh giữa các bộ tộc. Sinh mạng của cô không đáng gì đối với các lãnh chúa đang sở hữu cô, chỉ làm tăng thêm khả năng mặc cả của họ. Cha cô là lãnh chúa của vùng Shirakawa, có một vị trí chiến lược quan trọng; mẹ cô là thân thuộc của dòng Maruyama. Vì cha cô không có con trai nên người hôn phối tương lai của Kaede sẽ là người thừa kế. Bộ tộc Noguchi, vì đang sở hữu Kaede nên sở hữu được sự liên minh, trung thành của cha cô, cũng như sự thừa kế của tộc Shirakawa.

Kaede không còn nghĩ đến những chuyện lớn lao như sự sợ hãi, nhớ nhà, và sự cô đơn – nhưng nhận thấy Noguchi không xem cô có giá trị của một con tin là một trong những điều cô căm ghét nhất, cũng như cô ghét những đứa con gái thường trêu ghẹo cô vì cô thuận tay trái và vụng về, ghét mùi hôi thối ở phòng canh gần cổng chính, ghét những bậc cầu thang cao khó trèo khi phải mang đồ vật... Và cô thì luôn luôn phải mang vật gì đó: những chậu nước lạnh, ấm nước nóng, thức ăn cho những gã đàn ông luôn luôn háu ăn nhét vào đầy miệng, mang đồ vật chúng quên hay lười đi lấy. Cô cũng ghét lây cả tòa lâu đài, từ những tảng đá khổng lồ của nền nhà, đến những phòng ốc tối tăm ngọt ngào ở trên lầu, ở đó có những xà ngang xoắn của mái nhà có cùng tâm trạng như cô, muốn thoát khỏi sự méo mó mà chúng đang bị giam hãm và bay về núi rừng quê hương cũ.

Và những gã đàn ông. Cô thật căm ghét chúng. Cô càng lớn thì càng bị bọn nó chọc ghẹo quấy rầy. Những cô người hầu lứa tuổi Kaede tranh nhau để được bọn đàn ông chú ý. Bọn nó tâng bốc và chiều chuộng lũ đàn ông, giả đờ ngây thơ ra tuồng thanh nhã, có khi còn tỏ vẻ ngốc nghếch, để được một gã lính nào đó bảo vệ. Kaede không trách bọn hầu gái – cô tin rằng tất cả đàn bà nên tận dụng mọi thứ vũ khí có được để tự bảo vệ bản thân trong trường đấu tranh của đời sống – nhưng cô không hạ mình cho mục đích đó. Cô không thể làm giảm giá trị của mình. Giá trị duy nhất của cô, lối thoát duy nhất khỏi lâu đài này, là hôn phối với một người cùng giai cấp quý tộc. Nếu cô đánh mất cơ hội đó thì cầm bằng như đã chết.

Kaede biết là cô không nên cam chịu. Cô nên tìm người nào đó để than phiền. Dĩ nhiên không thể gặp được ngài Noguchi, nhưng cô có thể xin được

hầu chuyện với phu nhân. Tuy vậy nghĩ lại chuyện được gặp phu nhân cũng là việc rất khó. Thực tế thì không có một ai để Kaede có thể nhờ cậy. Cô phải tự bảo vệ thân mình. Nhưng lũ đàn ông quá mạnh mẽ, mặc dù tầm vóc cô rất cao đối với một cô gái – tội con gái thường dè bủ chuyện này – và cô không phải yếu đuối nhờ làm việc tay chân – nhưng đã một hai lần cô bị đàn ông nắm lấy đầu gối và giữ cô lại bằng một tay mà cô không thể nào thoát được. Chỉ nghĩ đến đó đã làm cô rùng mình lo sợ.

Càng ngày càng khó tránh khỏi bị lũ đàn ông chú ý. Khoảng cuối tháng tám năm cô mười lăm tuổi một trận mưa bão từ phía Tây kéo đến làm mưa suốt nhiều ngày. Kaede ghét những cơn mưa vì nó làm mọi thứ ẩm ướt và có mùi mốc, vì mưa làm cái váy chạt của cô ướt át bám vào người và lộ rõ những đường cong của lưng và đùi cô, khiến bọn đàn ông càng gọi cô nhiều hơn.

“Ê, cô em Kaede!” một gã lính hét lên khi thấy cô chạy dưới mưa từ phía nhà bếp qua tháp canh thứ hai. “Đừng chạy nhanh quá! Ta có việc cho cô em đây! Mời đội trưởng Arai xuống đây, tướng công muốn đội trưởng xem một con ngựa mới.”

Mưa như thác đổ từ các lỗ châu mai, từ ngói trên mái nhà, từ các máng xối, từ những con cá heo đúc trên mái nhà để phòng hỏa hoạn. Cả tòa lâu đài như phun nước. Cả người Kaede ướt đẫm, đôi dép đầy nước làm cô trượt chân suýt ngã trên những bậc đi bằng sỏi. Nhưng cô vẫn làm theo gã lính yêu cầu mà không thấy khó chịu lắm; vì Arai là người duy nhất trong số những người ở lâu đài này mà cô không ghét. Hắn luôn luôn nói năng tử tế với cô, không trêu chọc hay quấy phá cô, và Kaede biết rằng điền trang của hắn ở sát bên lãnh thổ của cha cô và giọng nói của hắn cũng pha một chút giọng người miền Tây như cô.

“Ê Kaede!” Tên lính gác liếc Kaede một cách dâm dăng khi cô bước vào trạm canh chính. “Cô em khi nào cũng chạy khắp nơi! Đứng lại nói chuyện chút đã!”

Khi cô làm lơ và tiếp tục bước lên cầu thang, gã nói với theo, “Người ta đồn cô em là con trai! Đến đây đưa ta xem cô có phải là con trai không nào!”

“Đồ điên!” Kaede lầm bầm, chân bắt đầu thấy mỏi khi cô bước lên tầng cầu thang thứ hai. Lính gác ở tầng cao nhất đang chơi trò gì đó với con dao. Arai đứng dậy ngay khi thấy Kaede và chào cô bằng tên.

“Tiểu thư Shirakawa.” Arai là một người to lớn có dáng điệu oai vệ và cặp

mắt thông minh. Kaede thông báo tin nhắn. Arai cảm ơn cô, nhìn cô như muốn nói điều gì đó nhưng lại đổi ý. Hắn bước vội xuống cầu thang.

Kaede nán lại và nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió từ phía núi thổi về, rét căm và ướt át. Cảnh vật mờ đi vì mây mù nhưng có thể thấy dưới kia là dinh thự Noguchi, nơi mà cô đáng được cư ngụ thay vì phải chạy quanh trong mưa khi có người sai gọi, Kaede suy nghĩ một cách oán giận.

“Nếu cô muốn la cà, tiểu thư Shirakawa, thì đến ngồi với chúng tôi,” một gã lính nói và bước đến phía sau Kaede vỗ vào lưng cô.

“Cắt tay đi!” cô nói một cách giận dữ.

Cả bọn đều cười. Cô sợ tâm trạng của tụi lính: Họ buồn chán và căng thẳng, bực mình vì cơn mưa dai dẳng, liên miên việc canh phòng và chờ đợi nhưng thiếu những chuyện gay cấn.

“A, đội trưởng quên con dao,” một gã lính nói. “Kaede, chạy theo đội trưởng và đưa cho ông con dao.”

Cô cầm con dao trên tay trái và cảm giác được sức nặng và sự cân bằng của nó.

“Cô ta trông dữ tợn chưa!” một tên lính nói đùa. “Coi chừng đứt tay cô bé!”

Kaede chạy xuống cầu thang nhưng Arai đã đi khỏi tháp canh. Cô nghe giọng Arai nói ngoài sân và định gọi hắn, nhưng trước khi Kaede bước ra sân thì gã lính hồi nãy chọc ghẹo cô xuất hiện. Kaede đứng trân người, dấu con dao sau lưng. Tên lính đứng ngay trước mặt cô, quá sát vào người cô, che cả ánh sáng mờ mờ từ bên ngoài.

“Nào Kaede, hãy cho tôi xem cô không phải là con trai!”

Gã chụp lấy tay phải của cô, kéo cô sát vào người gã, đẩy một chân vào giữa hai chân cô làm hai đùi cô tách ra. Kaede cảm giác được chỗ lồi cứng đàn ông của gã ép vào đùi cô, và hầu như không suy nghĩ, cô dùng con dao đang cầm ở tay trái đâm vào cổ tên lính.

Gã kêu thét lên và buông cô ra, tay bụm lấy vết thương ở cổ và nhìn cô với cặp mắt đầy vẻ kinh ngạc. Gã bị thương không nặng lắm nhưng máu chảy nhiều. Kaede không tin được điều cô vừa gây ra. *Chết ta rồi*, cô suy nghĩ. Khi gã lính kêu to cầu cứu thì Arai quay trở lại. Hắn nhìn nhanh qua hiện trường, giật lấy con dao từ tay Kaede và không do dự cửa ngang cổ tên lính. Gã lính

ngã xuống đất, có tiếng ồng ộc trong cổ.

Arai kéo Kaede ra ngoài sân. Mưa như xối nước vào người họ. Arai nói nhỏ, "Nó tính hiếp dâm cô. Tôi quay lại và giết nó. Nói khác đi thì cả cô lẫn tôi đều chết."

Kaede gật đầu. Arai bỏ quên khí giới của mình và ta thì đâm một tên lính: cả hai tội không thể dung thứ. Phản ứng nhậm lệ của Arai đã loại bỏ được nhân chứng duy nhất. Kaede tưởng là cô sẽ bị choáng sốc vì cái chết của tên lính và sự dính líu của cô trong cái chết đó, nhưng trái lại cô thấy mình vui sướng. *Cho chúng chết hết đi, Noguchi, Tohan và toàn bộ tộc.*

"Tôi sẽ bám với tướng công dùm cô, tiểu thư Shirakawa," Arai nói, làm Kaede ngạc nhiên. "Tướng công không nên để cô nguy hiểm như thế này." Hãn nói thêm như cho chính hãn, "Một người danh dự không thể làm như vậy."

Arai gọi lớn mấy tên lính trên lầu, và quay lại Kaede, "Đừng quên là tôi đã cứu cô. Còn hơn cả cứu sinh mạng của cô."

Kaede nhìn thẳng vào Arai. "Đừng quên là con dao của ông," cô đáp lại.

Arai cười gượng gạo như buộc phải tôn trọng. "Thế thì chúng ta đều nằm trong tay sinh mạng của nhau."

"Còn chúng thì sao?" Kaede hỏi khi nghe tiếng chân thành thịch xuống cầu thang. "Bọn chúng biết tôi cầm con dao khi đi xuống đây."

"Họ sẽ không phản bội tôi," Arai trả lời. "Tôi tin tưởng chúng nó."

Kaede lầm bầm: "Tôi không tin ai hết."

"Nhưng cô phải tin vào tôi." Arai nhấn mạnh.

Ngày hôm đó Kaede được lệnh dọn vào dinh thự của gia đình Noguchi. Khi cô xếp lại một vài áo quần và vật dụng riêng tư vào túi vải, cô vẫn vê mẩu hình thêu đã phai có phù hiệu ngọn sông trắng của gia đình cô và dấu hiệu mặt trời lặn của Seishuu. Cô cảm thấy xấu hổ khi thấy đồ đạc của mình quá ít ỏi khiêm nhường. Những chuyện xảy ra trong ngày vẫn còn như in trong đầu óc cô: cảm giác cầm con dao ở tay trái, bàn tay gã lính nắm chặt cô và thú tính của hãn, cách gã bị giết chết. Và câu nói của Arai: *Một người danh dự không thể làm như thế!* Hãn không nên nói về chủ hãn như vậy. Hãn không bao giờ nên cả gan nói những điều đó, ngay cả đối với cô, nếu như hãn ta đã

không có ý tưởng phản bội trong đầu. Tại sao hắn lại đối xử với cô tốt như thế, không chỉ trong cái giây phút nguy hiểm sống còn hôm nay, mà cả trước đây? Hay là hắn cũng tìm kiếm đồng minh? Hắn là một người có quyền và có uy tín; bây giờ Kaede còn thấy là hắn có tham vọng lớn hơn. Hắn có khả năng hành động ngay tức khắc và biết nắm bắt cơ hội.

Kaede cân nhắc những yếu tố này một cách thận trọng, vì biết rằng ngay cả yếu tố nhỏ bé nhất cũng góp phần vào sự tích lũy quyền lực của mình.

Những cô bé khác lẫn tránh Kaede suốt ngày, chúng thường to nhỏ với nhau và im bặt khi thấy Kaede đi qua. Hai cô bé trong bọn có mắt sưng đỏ: có lẽ tên lính chết là bạn thiết hay người tình của chúng. Không một ai tỏ ra thiện cảm với Kaede. Sự oán giận của chúng nó càng làm cô ghét chúng thêm. Hầu hết nhà của bọn chúng ở trong thị trấn hay làng mạc gần đó. Chúng có cha mẹ và gia đình để có thể dựa vào. Chúng không phải là con tin. Và gã lính bị chết đó đã nắm lấy cô, đã dùng vũ lực với cô. Chỉ có kẻ ngu xuẩn mới thương yêu một gã tồi bại như thế.

Một con hầu trẻ mà cô chưa từng thấy đến hầu cô, gọi cô là tiểu thư Shirakawa và cúi đầu kính trọng trước cô. Kaede đi theo con hầu xuống những bậc đá dốc từ tòa lâu đài đến khu dinh thự xuyên qua sân đến cánh cổng lớn, lính gác ở đó quay mặt chỗ khác vì tức giận Kaede, và đi vào khu vườn bao quanh dinh thự ngài Noguchi.

Từ phía lâu đài Kaede thường thấy khu vườn này nhưng chưa bao giờ được đặt chân đến đây kể từ khi mới đến lúc bảy tuổi. Họ đi vào phía sau của ngôi nhà lớn, và Kaede được dẫn đến một căn phòng nhỏ.

“Xin tiểu thư đợi ở đây một lát.”

Sau khi con hầu đi khỏi, Kaede quỳ xuống trên sàn. Căn phòng mặc dù không lớn nhưng cân đối và cửa phòng mở ra một góc vườn nhỏ. Cơn mưa đã ngưng và mặt trời chiếu ánh sáng chập chờn, làm khu vườn sũng nước trở thành một khối sáng lung linh. Kaede nhìn chăm chú vào cây đèn lồng bằng đá, cây thông nhỏ cành xoắn, bể nước trong. Để kêu vang trong cành cây bụi cỏ; một con ếch kêu ồm ộp ngăn ngui. Sự yên bình và tĩnh lặng làm tim cô se lại, cô bỗng cảm thấy như muốn khóc.

Kaede cố cầm nước mắt, tập trung vào ý nghĩ căm ghét Noguchi. Cô đưa tay vào ống tay áo và rờ vào vết bầm. Cô càng ghét họ hơn khi nghĩ rằng trong khi họ sống ở nơi đẹp đẽ thế này thì cô, thuộc dòng họ Shirakawa, phải sống

chung với đám tôi tớ.

Cánh cửa thông trong nhà phía sau cô xịch mở và giọng một người đàn bà nói, "Ngài Noguchi muốn nói chuyện với tiểu thư."

"Vậy thì bà phải giúp tôi sửa soạn." Cô không thể gặp Noguchi trong tình trạng thế này, tóc tai không trang điểm, áo quần cũ kỹ và dơ bẩn.

Người đàn bà bước vào phòng và Kaede quay lại nhìn. Bà ta đã luống tuổi, mặc dù da mặt chưa nhăn và tóc còn đen, bàn tay bà nhăn nheo và xương xẩu như tay khi. Bà ta nhìn Kaede chăm chú và có vẻ ngạc nhiên. Bà không nói gì nữa, im lặng mở gói áo quần của Kaede và lấy ra một cái váy sạch hơn, cái lược và kim gài tóc.

"Áo quần khác của tiểu thư đâu rồi?"

"Tôi đến đây khi bảy tuổi," Kaede trả lời giận dữ. "Bà không nghĩ là tôi lớn lên hay sao? Mẹ tôi gửi áo quần mới cho tôi nhưng tôi không được phép giữ chúng."

Bà ta tặc lưỡi. "Cũng may là tiểu thư xinh đẹp nên không cần lắm những đồ trang sức."

"Bà nói gì vậy?" Kaede hỏi vì cô không biết nhan sắc mình thế nào.

"Bây giờ tôi sẽ làm tóc cho tiểu thư. Rồi tôi sẽ tìm cho tiểu thư một đôi hài sạch sẽ. Tên tôi là Junko. Phu nhân Noguchi gửi tôi đến hầu tiểu thư. Tôi sẽ bám với phu nhân sau về áo quần cho tiểu thư."

Junko bỏ đi rồi trở lại với hai cô gái mang theo một chậu nước, đôi vớ sạch, và một hộp gỗ nhỏ có chạm trổ. Junko rửa mặt mũi tay chân Kaede rồi chải mái tóc dài đen của cô. Hai con hầu thì thăm tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Cái gì thế? Chúng nó nói gì vậy?" Kaede hỏi có vẻ bức dọc.

Junko mở hộp lấy ra cái gương soi hình tròn khảm hình hoa và chim xinh đẹp phía sau gương. Junko cầm gương cho Kaede soi. Lần đầu tiên Kaede nhìn thấy mình trong gương, và khuôn mặt trong gương đó đã làm cô yên lặng.

Kaede cảm thấy tự tin phần nào khi được mấy người hầu chú ý và trầm trồ, nhưng sự tự tin đó bắt đầu biến mất khi cô đi theo Junko đến phần chính của dinh thự. Cô chỉ nhìn thấy ngài Noguchi từ xa kể từ dạo cha cô đến thăm cô

lần cuối. Kaede chưa bao giờ ưa thích Noguchi, và cô nhận ra mình sợ phải gặp ông ta.

Junko quỳ xuống mở cửa vào phòng khách và phủ phục xuống sàn. Kaede bước vào phòng khách và cũng phủ phục. Tắm tắm dưới trần cô mát lạnh và có mùi cỏ mùa hè.

Ngài Noguchi đang nói chuyện với ai trong phòng và không hề chú ý đến cô. Hình như ông ta bàn chuyện thu nộp lúa gạo: nông dân trễ nãi trong việc đóng tô lúa gạo. Gần đến vụ mùa kế tiếp mà ông vẫn chưa thu xong lúa của vụ mùa trước. Thỉnh thoảng người đối diện khiêm cung giải thích như tìm cách xoa dịu – thời tiết bất thường, động đất năm trước, mưa bão sắp tới, sự tận tụy hết lòng của nông dân, sự trung thành của những người tùy tùng – làm cho ngài Noguchi càu nhàu, rồi im lặng một vài phút, và tiếp tục than phiền như cũ.

Cuối cùng Noguchi im lặng. Người thư ký ho khẽ một hai tiếng. Ngài Noguchi quát to ra lệnh và người thư ký quỳ gối lùi dần ra cửa.

Gã thư ký lùi ngang Kaede nhưng cô không dám cất đầu lên nhìn.

“Gọi Arai lên đây,” ngài Noguchi nói, như một quyết định bất chợt.

Bây giờ ông ta sẽ nói chuyện với mình, Kaede suy nghĩ, nhưng Noguchi vẫn yên lặng, và cô giữ tư thế quỳ không nhúc nhích.

Nhiều phút sau, Kaede nghe một người đàn ông tiến vào phòng và thấy Arai phủ phục sát bên cô. Ngài Noguchi vẫn không để ý đến hẳn. Ông ta vỗ tay và nhiều người đàn ông bước vào phòng. Kaede cảm giác được từng người bước qua cạnh cô. Nhìn xéo một bên Kaede nhận ra họ là những người thân cận của Noguchi. Một số mang phù hiệu Noguchi trên áo choàng, một số khác mang phù hiệu ba lá sồi của Tohan. Kaede cảm thấy họ sẽ thích thú bước lên người cô như thể cô chỉ là một con dán, và cô thề rằng sẽ không bao giờ để một gã Tohan hay Noguchi dày xéo cô.

Những tùy tùng yên vị nặng nề trên thảm.

“Tiểu thư Shirakawa,” ngài Noguchi gọi cô. “Mời ngồi lên.”

Khi Kaede ngồi lên cô cảm giác mọi người trong phòng nhìn cô. Không khí trở nên căng thẳng mà cô không hiểu được.

"Cô em họ," Noguchi nói, có một chút ngạc nhiên. "Ta hy vọng cô mạnh giỏi."

"Cảm ơn sự săn sóc của ngài, tôi vẫn thường," cô trả lời với giọng lễ phép, mặc dù lời nói đốt cháy lưỡi cô như thuốc độc. Cô cảm thấy mình hoàn toàn bất an như một cô bé nhỏ tuổi giữa những người đàn ông nhiều quyền hành và tàn bạo. Cô liếc vội dưới làn mi về phía ngài Noguchi. Mặt ông ta trông nóng nảy, thiếu cả sức mạnh hay nét thông minh, đang lộ vẻ hần học mà cô vẫn biết.

"Sáng nay có chuyện không hay xảy ra," ngài Noguchi lên tiếng. Cả phòng như nín lặng. "Arai đã kể cho ta nghe chuyện xảy ra. Giờ ta muốn nghe cô thuật lại."

Kaede cúi đầu xuống sàn một cách chậm rãi nhưng ý nghĩ rượt đuổi trong đầu cô. Ngay lúc đó số phận Arai nằm trong tay cô. Ngài Noguchi đã không gọi Arai bằng chức vụ như thường lệ, mà chỉ gọi bằng tên trống rỗng chứng tỏ không còn sự nhã nhặn. Ông ta đã nghi ngờ sự trung thành của Arai? Ông đã biết những gì xảy ra sáng hôm nay? Hay là một gã lính đã phản bội Arai? Nếu cô bênh vực Arai có thể cô sẽ rơi vào cái bẫy đã giăng cho cả hai?

Arai là người duy nhất trong tòa lâu đài đã đối xử tử tế với cô. Cô sẽ không phản bội hắn. Kaede ngồi thẳng lên và cất tiếng trong khi mắt vẫn nhìn xuống nhưng giọng nói bình tĩnh vững vàng. "Tôi đến phòng canh trên lầu để đưa tin cho ngài Arai là ông ta được gọi đến tàu ngựa, sau đó tôi đi theo xuống lầu. Tên lính ở cửa đã viện cớ để giữ tôi lại. Khi tôi bỏ đi thì hắn chụp tôi." Kaede trật ống tay áo ra sau. Vết bầm hiện ra trên làn da trắng của cô có hình dấu ngón tay đàn ông. "Tôi kêu lên. Ngài Arai nghe và quay trở lại cứu tôi." Cô lại cúi đầu chào, ý thức được sự duyên dáng của mình. "Tôi mang nợ ông ta và ngài về sự bảo vệ." Cô ngồi yên, đầu cúi trên sàn.

Ngài Noguchi hừ một tiếng. Sau đó cả phòng yên lặng hồi lâu. Côn trùng kêu vo ve trong không khí nóng nực của buổi chiều. Mồ hôi lấp lánh trên lông mày những người đàn ông ngồi bất động. Kaede ngửi thấy mùi hôi khó chịu từ thân thể họ, và cảm giác mồ hôi mình rịn ra giữa hai bầu ngực. Cô ý thức mãnh liệt mối nguy hiểm đối với cô. Nếu một gã lính nào đó đã kể lại chuyện Arai bỏ quên cái dao, cô cầm cây dao trong tay đi xuống cầu thang... cô ráng xua đuổi ý nghĩ đó, sợ rằng những người trong phòng đang chăm chú quan sát sẽ đọc được ý nghĩ trong đầu cô.

Rồi ngài Noguchi cất tiếng, như bất chợt lại còn có vẻ hòa nhã. "Con ngựa

thế nào, đội trưởng Arai?”

Arai ngẩng đầu lên nói với vẻ điềm tĩnh hoàn toàn. “Con ngựa còn rất non nhưng trông rất khá. Nó thuộc loại ngựa nòi và dễ huấn luyện.”

Có tiếng rì rầm thích thú. Kaede hiểu là họ đang cười cô, và cô cảm thấy máu dồn lên mặt mình.

“Người có nhiều tài năng, đội trưởng,” Noguchi nói. “Ta sẽ tiếc nếu mất đi những tài năng đó, nhưng ta nghĩ là điềm trang của người, vợ con người cần sự quan tâm của người trong thời gian một hai năm...”

“Ngài Noguchi.” Arai cúi đầu chào, mặt không lộ vẻ gì.

Noguchi thật điềm rồ, Kaede suy nghĩ. Nếu là ta thì sẽ để Arai ở lại ngay tại đây nhằm canh chừng hắn ta. Cho Arai đi thì chỉ trong vòng một năm hắn sẽ nổi loạn ngay.

Arai lúi ra cửa, không một lần nhìn về Kaede. *Noguchi có lẽ dự tính ám sát Arai trên đường, Kaede buồn rầu suy nghĩ. Ta sẽ không bao giờ gặp lại hắn.*

Sau khi Arai rời đi không khí trong phòng nhẹ nhàng hơn một chút. Ngài Noguchi ho và hắng giọng. Các tùy tùng trở mình, cử động đùi và lưng cho thoải mái. Kaede cảm thấy mọi người vẫn nhìn cô. Vết bầm trên tay cô và cái chết của tên lính đã gợi hứng bọn họ. Chúng chẳng khác gì tên lính đó.

Cánh cửa sau lưng cô xịch mở, người hầu hồi nãy đưa cô tới bước vào với những tách trà. Người hầu rót trà cho những gã đàn ông và sắp sửa rút lui thì ngài Noguchi quát lên. Người hầu cúi đầu, bối rối, và đặt một ly trà trước mặt Kaede.

Kaede ngồi lên uống trà nhưng mắt vẫn nhìn xuống. Miệng cô khô khốc ngay cả uống nước cũng thấy khó khăn. Hình phạt dành cho Arai là bị đuổi đi, còn hình phạt cho cô sẽ là gì?

“Tiểu thư Shirakawa, cô đã ở với chúng ta nhiều năm. Cô là một thành phần của gia đình này.”

“Đó là một vinh dự cho tôi, thưa ngài.” Cô trả lời.

“Nhưng ta nghĩ niềm vui đó không còn nữa. Ta đã mất đi hai tùy tùng vì cô. Ta không chắc là đủ khả năng giữ cô lại!” Noguchi mỉm cười và những gã đàn ông trong phòng cười theo.

Ông ta sẽ trả mình về nhà! Một niềm hy vọng mơ hồ rung lên trong tim cô.

“Dĩ nhiên tiểu thư đã đủ trưởng thành để lập gia đình. Ta nghĩ là càng sớm càng tốt. Chúng ta sẽ thu xếp một hôn nhân thích hợp cho tiểu thư. Ta đã viết thư báo tin cho thân phụ tiểu thư người mà ta lựa chọn. Tiểu thư sẽ ở chung với phu nhân ta cho đến ngày thành hôn.”

Kaede lại cúi đầu chào, nhưng trước đó cô bắt gặp cái liếc nhanh giữa Noguchi và một người đàn ông già trong phòng. *Chắc là ông ta, Kaede suy nghĩ, hay một người như vậy, già, trụy lạc và hung ác.* Ý nghĩ phải lấy một người nào đó làm Kaede kinh hoàng. Ngay cả ý nghĩ rằng cô sẽ được đối xử tốt hơn khi sống trong dinh thự của Nugochi cũng không làm cô phấn khởi chút nào.

Junko đưa Kaede về phòng và dẫn Kaede đến phòng tắm. Buổi chiều còn sớm nhưng Kaede nghe tê liệt vì mệt lã. Junko tắm và kì cọ lưng và tay chân cô với cám gạo.

“Tôi sẽ gội đầu cho tiểu thư vào ngày mai,” Junko hứa hẹn. “Tóc tiểu thư dài và rậm nên không thể gội bây giờ được vì nó sẽ không khô kịp và sẽ làm tiểu thư lạnh.”

“Tôi có thể chết vì nhiễm lạnh,” Kaede nói. “Được vậy là tốt nhất.”

“Đừng bao giờ nói thế,” Junko rầy la cô, đỡ cô bước vào bồn tắm nước nóng. “Tiểu thư có một đời sống tốt đẹp trước mặt. Tiểu thư thật xinh đẹp! Cô sẽ lấy chồng và sinh con.”

Junko ghé vào tai Kaede thì thầm, “Ông đội trưởng cảm ơn cô đã tin tưởng vào ông. Tôi sẽ thay mặt ông ta hầu hạ cô.”

Đàn bà có thể làm gì trong cái thế giới đàn ông này? Kaede trầm tư. Đàn bà chúng ta được bảo vệ thế nào? Ai có thể chăm sóc ta?

Cô nhớ lại khuôn mặt mình soi trong gương và mong mỏi được nhìn lại chân dung đó.
